

ikke er, at man siger ja til hvad som helst. Man spiser ikke ved et hvilket som helst bord.

For at overføre det til eurodebatten så skal vi ikke være med bare for at deltage. Vi skal da være med ved et bord, hvis der er noget ordentligt at spise ved det pågældende bord.

Og igen: Hvor er det plat og primitivt, at hele det her spørgsmål bliver gjort til et spørgsmål om Europa, om vi er med i Europa. Et nej er ikke et nej til Europa. Et nej er et nej til ØMU'en, og et nej til ØMU'en kan godt være et ja til Europa, som David Owen så klogt sagde det i Politiken for ikke så længe siden.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Thulesen Dahl: Jeg kunne ikke drømme om at censurere nogen former for annoncer i kampagnen op til folkeafstemningen. Det står for annoncørernes egen regning.

Til hr. Frank Dahlgaard: Hr. Frank Dahlgaard ved til ulidelighed, at efterlønsordningen er et spørgsmål om arbejdskraftens frie bevægelighed. Det er en frihedsrettighed for borgerne, og den ret har de også til at optjene f.eks. efterløn, hvis de opfylder alle betingelserne, og det kan ingen være imod, heller ikke hr. Frank Dahlgaard.

Til hr. Keld Albrechtsen og til hr. Holger K. Nielsen: Jeg vil godt sige, at når jeg synes, at den fælles valuta er en fantastisk god idé, og at den dybest set er utrolig solidarisk, så er det, fordi vi her har aftalt nogle regler, nogle spilleregler for, hvordan vi hjælper hinanden med at skabe økonomisk stabilitet i Europa, fordi økonomi, penge og kapital er grænseoverskridende, og fordi det har nogle fordele, at det er sådan, men det har også nogle negative konsekvenser, og de negative konsekvenser, det har, kan vi hjælpes ad med at løse. Det er det, der er ideen med den fælles valuta.

Og jeg har ikke hørt nogen af venstrefløjspartierne give noget som helst bud på, hvordan vi i virkeligheden skaber en løsning på det, globaliseringen har ført med sig af negative konsekvenser omkring kapitalens bevægelser.

Det, vi taler om, er: Hvordan regulerer vi det i fællesskab? Hvordan skaber vi stabilitet? Hvordan sikrer vi, at det ikke er de store lande, der bliver ved med at bestemme retningen for Europas udvikling, men at alle landene er med til at bestemme det? Det gør vi ved at have en

fælles valuta. Det er et middel til at løse de problemer.

Jeg har stadig væk ikke fattet, hvad det er, der er forkert ved det, fordi det netop giver den store stabilitet og den mulighed for at deltage i beslutningen om, hvilken vej Europa skal gå, så det ikke er de store lande, sådan som det har været Europas kors i hele Europas historie, der bliver ved med at bestemme det på godt og ondt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Økonomiministeren har en enestående trang til at svare på noget, man overhovedet ikke har spurgt om. Jeg bad ikke økonomiministeren om at forholde sig til, om man skulle censurere annoncer, overhovedet ikke. Vi har ytringsfrihed, og efter min opfattelse må man sætte de annoncer i aviserne, man har lyst til, og så må vi jo debattere dem.

Jeg forholdt mig til, at økonomiministeren drog nogle ting ind fra starten af 1970'erne, og så spurgte jeg, om man i konsekvens af det fra regeringens side også ville tage afstand fra de dybt demagogiske annoncer, der gjorde simple varer 1.000 kr. dyrere eller billigere afhængig af, om man stemte ja eller nej.

Og grunden til, at jeg beder økonomiministeren om at forholde sig lige præcis til noget så simpelt som en vaskemaskine – nævnte jeg som et eksempel – er det, som vi nu har hørt bl.a. i medierne her i aften, statsministeren var ude med, at stemmer man nej, så bliver det måske 400 eller 500 kr. dyrere pr. måned at sidde i sit hus.

Nu har vi altså to rapporter, som regeringen har præget. De siger ganske rigtigt, at det vil koste noget. Så har vi en uafhængig rapport, den første uafhængige, der er kommet, og som regeringen selvfølgelig er tordnende imod, for den siger ikke det samme, som regeringens rapport siger, men den siger, at det kommer ikke til at få nævneværdige økonomiske konsekvenser, om nogen økonomiske konsekvenser.

Så spørger jeg økonomiministeren: Vil man så fastholde – jeg kan se for mig annoncerne dér om nogle måneder om, at det koster 500 kr. mere om måneden – den annoncetype, som man havde i starten af 1970'erne med vaskemaskinen, der ville blive 1.000 kr. dyrere, hvis der blev stemt nej?